Phu-Thai tribe.

Originally,they lived in Sibsongchuthai and sibsong Bhanna which once were in the territory of the Kingdom of Thailand.Formerly, Phu-Thai tribesmen were devided into two groups as follows;

1. Black Phu-Thai who usually wore black or dark blue clothes. They lived in 8 towns.

2. White Phu-Thai who wore white clothes. They lived in 4 towns near the Chinese border.

The Blacd Phu-Thai and The White Phu-Thai people in these 12 towns constitute the name Sibsongthuthai which is the land where they lived

หอแก้วมุกดาหาร

คำขวัญจังหวัดมุกดาหาร

หอแก้วสูงเสียดฟ้า ภูผาเทิบแก่งกะเบา
แปดเผ่าชนพื้นเมือง ลือเลื่องมะขามหวาน
กลองโบราณล้ำเลิศ ถิ่นกำเนิดลำผญา
ตระการตาชายโขง เชื่อมโยงอินโดจีน

เปิดทุกวัน เวลา 08.00 น. - 18.00 น.

OPEN DAILY 08.00 AM - 18.00 AM

ปากห้วยมุก ที่มาของชื่อมุกดาหาร

ประวัติศาสตร์ กว่า 2000 - 3000 ปี มาแล้ว เช่นภาพฝ่ามือแดง กลองมโหระทึก ซึ่งเป็นกลองโบราณ ที่แพร่หลายไปทั่วภูมิภาคอุษาคเนย์ ทำให้ทราบว่าดินแดนแถบจังหวัดมุกดาหาร มีชุมชนอาศัยอยู่นานแล้ว จนมาถึงพุทธศตวรรษที่ 12 - 13 ได้รับอิทธิพลวัฒนธรรมทวาราวดีซึ่งปรากฏหลักฐานเสมาหินทรายและศิลาแลงแผ่นหินใหญ่จำนวนมากกับที่พบตามแหล่งโบราณคดีในเขตจังหวัดอุบลราชธานีและยโสธร ในปลายสมัยกรุงศรีอยุธยา ทางฝั่งซ้ายของลำแม่น้ำโขง แขวงสะหวันนะเขตมีหมู่บ้านชุมชนใหญ่ชื่อบ้านหลวงโพนสิม ซึ่งตั้งอยู่ที่บริเวณพระธาตุอิงฮัง แขวงสะหวันนะเขตปัจจุบัน โดยมีเจ้าจันทรสุริยวงศ์ปกครอง มีบุตรชายชื่อเจ้ากินรี ซึ่งต่อมาได้ข้ามลำแม่น้ำโขงมาฝั่งขวาที่บริเวณปากห้วยมุก สร้างบ้านแปงเมือง ขึ้น ณ ที่นั่น ในปี พ.ศ. 2310 แล้วเสร็จในปี พ.ศ.2313 และตั้งชื่อเมืองว่า “มุกดาหาร” ซึ่งชื่อเมืองมุกดาหารนั้นมาจาก “แก้วมุกดาหาร” อันเกิดจากศุภนิมิตร ที่พบเห็นในขณะที่กำลังสร้างเมืองชาวเมืองทั่วไปเรียกมุกดาหารว่า “เมืองมุก”

ในสมัยพระเจ้าตากสินมหาราชได้ พระราชทานบรรดาศักดิ์ให้เจ้ากินรีเป็นพระยาจันทรศรีสุราช อุปราชมัณฑาตุราช ดำรงตำแหน่งเจ้าเมืองคนแรกของเมืองมุกดาหาร เมื่อปี พ.ศ. 2321

ในสมัยรัชการที่ 3 ทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ส่งกองทัพไปปราบเจ้าอนุวงศ์แห่งเวียงจันทน์ และได้ใช้จิตวิทยาโน้มน้าวให้คนทางฝั่งซ้ายแม่น้ำโขง (ประเทศลาวในปัจจุบัน) ได้แก่ ชาวผู้ไทย ข่า กะโซ่ กะเลิง ย้อ แสก ให้มา ตั้งบ้านเรือนทางฝั่งขวาของแม่น้ำ (ภาคอีสาน) เพื่อไม่ให้เป็นกำลังแก่เวียงจันทน์อีกในปี พ.ศ. 2436 (ร.ศ. 112) ไทยต้องเสียดินแดนทางฝั่งซ้ายแม่น้ำโขงให้กับฝรั่งเศส ทำให้เมืองมุกดาหารต้องเสียดินแดนท้องที่แขวงสะหวันนะเขตในประเทศลาวไป เดิมเมืองมุกดาหารมีฐานะเป็นเมืองขึ้นการปกครองกับมณฑลอุดร ต่อมาเมื่อปี 2450 มีการปรับปรุงการปกครองมณฑลอุดรเป็นจังหวัด และเมืองมุกดาหารจึงถูกยุบเป็นอำเภอเมืองมุกดาหาร ขึ้นการปกครองกับจังหวัดนครพนม จนกระทั่งปี 2525 รัฐบาลได้ออกพระราชบัญญัติจัดตั้งมุกดาหารขึ้นเป็นจังหวัดที่ 73 ของประเทศไทย และเป็นจังหวัดที่ 17 ของภาคอีสาน

HISTORY IN BRIEF

The discovery fo pre-historic paintings and ancient drums widely found in the northeast witness that Mukdahan used to be the location of ancient communities. In the late of the Ayudhya Period, Chao Kinree, the son of Chao Chandara Suriyawong, the ruler of Ban Luang Pon Sin, established his settlement called Mukdahan at the mouth of Huay Muk (Muk Brook) in 1757.

In the reign of King Taksin fo Thonburi, Chao Kinree was appointed as Phraya Chandara Sri Surat.Later in 1893,Sawan Nakhet district of Mukdahan was politically rendered to France.

According to the administration improvement in 1907, the city of Mukdahan was degraded as a district of Nakhon Phanom province. The district was however upgraded as the 73rd province of the country in 1982.

ภูมโนรมย์ Phu Manorom

“มองเมืองมุก จากภูสูง”

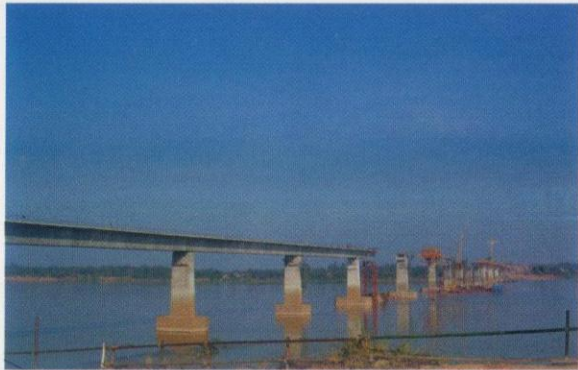
จุดชมทิวทัศน์บนยอดเขา สัมผัสอีกหนึ่งมุมของเมืองมุกดาหาร ริมสายน้ำโขงซึ่งจะมองเห็นหอแก้วมุกดาหารตั้งตระหง่านเสียดฟ้า โอบล้อมด้วยชุมชน ท่ามกลางผืนป่าเขียวขจีฝั่งตรงข้ามคือแขวงสะหวันนะเขต (สุวรรณเขต) ของลาวภูมโนรมย์ยังเป็นแหล่งพืชพรรณหายากหลาย

ชนิด เช่น ต้นช้างน้าว ดอกไม้ประจำจังหวัดมุกดาหาร ผักหวานที่ขึ้นชื่อว่ามีรสหวานกว่าผักหวานถิ่นอื่น ทางขึ้นภูอยู่ตรงปากทางตรงเชิงเขามโนรมย์ ซึ่งอยู่ทางเดียวกับไปอุทยานแห่งชาติมุกดาหารแต่ห่างจากตัวเมืองเพียง 3 กิโลเมตร

"The City of Muk form the high viewing Point"

This viewing spot form the high angle is another way to experience Mukdahan and the Mekong. Unfold before us is the sight of the Glass Pavilion in the embrace of high mountain ranges, green forests, and enthusiastic communities. Across the Mekong lies the Sawannakhet Province in the Lao People's Democratic Republic. Phu Manorom is also home to several rare Plant Species, Such as the Chang-nao, Mukdahan's signature flower, and the sweet Phak-wan which is sweeter than those grown at other places. The entrance to Phu Manorom is by the foot of the mountain, in the same direction as the Mukdahan National Park, only 3 km form the city.

สะพานมิตรภาพ ไทย - ลาว แห่งที่ 2

มุกดาหารเปรียบเสมือน ประตูสู่อินโดจีน โดยมีสะพานข้ามแม่น้ำโขงระหว่างประเทศไทย - ลาว แห่งที่ 2 เชื่อมจังหวัดมุกดาหาร ของไทย กับแขวงสะหวันนะเขต (สุวรรณเขต) สาธารณรัฐประชาธิปไตยประชาชนลาว และยังเป็นประตูสู่ชายฝั่งทะเลภาคตะวันออกของไทย สู่ท่าเรือแหลมฉบัง ของไทยกับเมืองท่าดานัง ของเวียดนาม จากเมืองที่มีตำนานเล่าขาน ความเป็นมาอันยาวนาน มุกดาหารในวันนี้กำลังก้าวสู่ความเป็นเมืองที่มีบทบาทสำคัญในการสานสัมพันธ์ ทางสังคม เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม ในกลุ่มประเทศลุ่มน้ำโขง ให้ผูกพันแน่นแฟ้นดุจบ้านพี่เมืองน้องเฉกเช่นในอดีต

MUKDAHAN : GATEWAY TO INDE - CHINA

Mukdahan Serves as the gateway to Indo - China , with The Second Mekong International Bridge to link Mukdahan in Thailand to Savannakhet (Suwannaket) in the Lao People's Democratic Republic. It is also another gateway to Thailand Eastern sea Board, linking Laem Chabang Harbor to Danang in Vietnam .An ancient City with a lovg history as its background, Mukdahan has played a Significance role in Strengthening sisterly relationship, either socially, economically, or culturally, of the countries in the Mekong Region, as it used to be in the good old days.

แหล่งท่องเที่ยว และ สิ่งที่น่าสนใจของ...จังหวัดมุกดาหาร

จังหวัดมุกดาหารมีสถานที่และสิ่งที่น่าสนใจมากมาย ทั้งที่เป็นสิ่งก่อสร้างสมัยใหม่ หรือเป็นมรดกทางธรรมชาติและประวัติศาสตร์ ดังนี้หอแก้วมุกดาหาร มีชื่อเต็มว่า"หอแก้วมุกดาหารเฉลิมพระเกียรติกาญจนาภิเษก" นับเป็นสิ่งก่อสร้างยุคใหม่ที่กลายเป็นเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของจังหวัดมุกดาหาร จัดสร้างขึ้นในสมัยที่ **นายสาโรช คัชมาตย์** ดำรงตำแหน่งผู้ว่าราชการจังหวัดมุกดาหาร ร่วมกับสมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกสภาจังหวัดมุกดาหาร หอการค้าจังหวัดมุกดาหาร และประชาชน เพื่อเป็นการเฉลิมพระเกียรติพระบาทสมเด็จพระเจ้าอยู่หัวภูมิพลอดุลยเดชฯ ในมหามงคลวโรกาสฉลองสิริราชสมบัติ ครบ 50 ปี พ.ศ.2539 โดยตั้งอยู่ห่างจากตัวเมืองมุกดาหารไปทางทิศใต้ประมาณ 2 กิโลเมตร อยู่ริมถนนสายมุกดาหาร-ดอนตาล ตั้งอยู่บนพื้นที่บริเวณ 3 ไร่ 1 งาน 14 ตารางวา ซึ่งได้มาจากการบริจาคของเอกชน คือ นายธีระชัย ฐานิตสรณ์ บุตรชาย นายย่ำเซ็ง แซ่ลิ้ม คหบดีแห่งเมืองมุกดาหาร หอแก้วมุกดาหารมีลักษณะเป็นหอคอยสูงใหญ่แห่งหนึ่งที่ทันสมัย ใช้เทคโนโลยีใหม่ในการออกแบบ ก่อสร้างโดย บริษัทดิอาคิเทคส์ เทิร์นคีย์ จำกัด กรุงเทพมหานคร หอแก้วมุกดาหารสร้างขึ้นเมื่อวันที่ 3 พฤษภาคม 2538 สร้างเสร็จเมื่อวันที่ 31 พฤษภาคม 2539 ใช้งบประมาณ 50 ล้านบาท และได้ทำการเปิดเฉลิมฉลองอย่างเป็นทางการ เมื่อวันที่ 18 กรกฎาคม 2539 และมอบหมายให้องค์การบริหารส่วนจังหวัดมุกดาหาร

เป็นผู้ดูแลและจัดการหอแก้วมุกดาหารเปิดให้เข้าชมทุกวันหอแก้วมุกดาหาร มีความสูงทั้งสิ้น 65.50 เมตรมีทั้งหมด 7 ชั้น ในแต่ละชั้นก็จะมีการจัดนิทรรศการดังต่อไปนี้

ชั้นที่ 1 จะเป็นการจัดนิทรรศการภาพของคนแปดเผ่า เครื่องปั้นดินเผา ซึ่งจะแสดงถึงวิถีชีวิตความเป็นอยู่ของชาวจังหวัดมุกดาหารในอดีต

ชั้นที่ 2 จะเป็นการจัดนิทรรศการภาพคนแปดเผ่าของจังหวัดมุกดาหารในอดีต ตลอดจนเป็นสถานที่เก็บรักษาประวัติศาสตร์เมืองมุกดาหารซึ่งเป็นสมบัติล้ำค่าของแผ่นดิน

ชั้นที่ 3 - 5 เป็นแกนหอคอย มีบันไดทั้งสิ้น 321 ขั้น

ชั้นที่ 6 เป็นจุดชมวิว ชมทัศนียภาพความงดงามของเมืองมุกดาหาร ความงดงามของสองฝั่งโขง ได้แก่ เมืองมุกดาหาร และแขวงสะหวันนะเขต และชมความงดงามเทือกเขาอันสลับซับซ้อนของเมืองมุกดาหาร

ชั้นที่ 7 เป็นชั้นประดิษฐานพระพุทธรูปเนื้อเงินแท้ บริสุทธิ์ผสมทองคำ หน้าตักกว้าง 20 นิ้ว ชื่อ พระพุทธนวมิ่งมงคลมุกดาหาร เพื่อให้ประชาชนกราบไหว้สักการะบูชา

MUKDAHAN

Two Kms.Away from the office of Amphur Muang,Mukdahan Tower is erected on the Mukdahan -Don Tan Rd.The tower was built in honor to HM the King on the auspicious occasion of the 50th Anniversary of his throne accession in 1996.Form the tower, visitors are able to appreciate town views. The Mukhong and Sawan Nakhet sceneries.

"อุทยานแห่งชาติมุกดาหาร"

อุทยานแห่งชาติ ห่างจากตัวเมืองมุกดาหาร เพียง 17 กิโลเมตร มีเนื้อที่ 48.5 ตารางกิโลเมตร หรือ 30,312.5 ไร่ 17 อุทยานแห่งนี้เป็นที่รู้จักกันในนาม "ภูผาเทิบ" จากลักษณะเด่นของหินทรายขนาดใหญ่ที่วางซ้อนทับกันเป็นรูปร่างต่างๆ อย่างวิจิตรพิสดารเรียกว่า "หินเทิบ" ให้ได้ปีนป่ายกันได้อย่างสนุกสนาน นอกจากนั้นภูมิประเทศหลายแห่งในบริเวณอุทยานฯ มีลักษณะเป็นหน้าผาสูงและลานหินกว้างฤดูกาลท่องเที่ยวของอุทยานแห่งชาติมุกดาหารเริ่มตั้งแต่เดือนกันยายน ถึงเดือน ธันวาคม

สอบถามรายละเอียดเพิ่มเติมได้ที่ อุทยานแห่งชาติมุกดาหาร (0-4260-1753)

MUKDAHAN NATIONAL PARK

SItuated only 17 km. from the City of Mukdahan, the Mukdahan National Park covers 48.5 sq. Km. It is locally khown as Phu Pha Thoep from the dominant sandstone boulders Which lie on top of each other to form a spectacular colossus rock garden fo various wondering shapes and sizes called "Hin Thoep" an exeiting site for avid rock-climbers. The park also possesses high cliffs and large rock clerings. The tourist Season at the Mukdahan Naional Park is form September to December. For more details, contact the Mukdahan National Park at (0-4260-1753)

ดอกไม้ประจำจังหวัดมุกดาหาร

ช้างน้าว

ช้างน้าว เป็นไม้มงคลเอกลักษณ์อย่างหนึ่งของจังหวัดมุกดาหารเสน่ห์ของช้างน้าวที่ทำให้คนหลงใหลก็คือ ความงดงามของดอกช้างน้าวที่มีสีเหลืองอร่าม ออกดอกเต็มกิ่งก้านในช่วงฤดูแล้ง ก่อนทั้งต้นจะผลิใบอ่อนเขียวขจีในช่วงฤดูฝน นอกจากนี้ ชาวจังหวัดมุกดาหาร ยังมีความเชื่อในเรื่องการให้โชคลาภจากการเลี้ยงช้างน้าวอีกด้วย กล่าวคือ เมื่อถึงฤดูแล้ง คือช่วงเดือนมกราคมของทุกปี ต้นช้างน้าวจะสลัดใบหรือผลัดใบหมดทั้งต้น ชาวบ้านจะนิยมตัดเอากิ่งช้างน้าวนั้นมาแช่ไว้ในแจกันหรือโอ่งน้ำ ตั้งเลี้ยงไว้ในบ้านเรือน โดยเชื่อกันว่า หากครอบครัวใดมีโชคลาภต้นช้างน้าวที่เลี้ยงไว้จะผลิดอกเหลืองอร่ามให้ได้ชื่นชม หากว่าผลิดอกน้อยโชคลาภจะพลอยมีน้อยไปด้วย ต้นช้างน้าวนี้ ชาวพื้นเมืองเรียกกันว่า ดอกเดือนสาม ส่วนชาวจีนและชาวญวนในท้องถิ่นจังหวัดมุกดาหาร เรียกกันว่าต้นมังกรหรือต้นตรุษจีน เป็นต้น

ค่าธรรมเนียมขึ้นชม คนละ 20 บาท

หอแก้วมุกดาหาร โทร. 0-4263-3211

รูปภาพสมัยโบราณ 8 เผ่าชนพื้นเมือง

ไทยข่า

ไทยข่าเป็นอีกชาติพันธุ์หนึ่งในจังหวัด มุกดาหาร ถิ่นฐานดั้งเดิมอยู่ในแขวงสุวรรณเขต แขวงสาละวันและแขวงอัตปือของดินแดนลาว ซึ่งเคยอยู่ในเขต พระราชอาณาจักรไทย (ก่อน ร.ศ.112)ชาวข่าอพยพเข้ามาอยู่ในท้องที่จังหวัดมุกดาหาร ในสมัยรัชกาลที่ 3 ภาษาข่าเป็นภาษาในตระกูล "ออสโตรอาเชียติค" มอญ เขมรและข่ายังเรียกตัวเองว่า "บรู"

ข่าหนุ่มสาวเมื่อร้อยปีก่อน YONG tai Kha,100 years
ไทยข่า อำเภอนิคมคำสร้อย จังหวัดมุกดาหาร Tai Kha, Nikomkhamsoi District

Tai - Kha Tribesmen

Tai Kha is another tribe living in Mukdahan Province.Originally, they lived in Savannakhet,Sarvan and Atta-pue Provinces in Lao PDR. Which once were in the Thai territory. Kha Thai tribesmen migrated to Mukdahan Province during the reign of king Rama 3rd . Like Mon and Khmer languages,Kha belong to Austro-Asiatic family. They also called themselves "bru"

ไทยกะโซ่

ไทยกะโซ่หรือ บางครั้งเรียกสั้น ๆ ว่า "โซ่" คำว่า "กะโซ่" มาจากคำว่า "ข่าโซ่" หมายถึง ไทยข่าพวกหนึ่ง อยู่ในตระกูลเดียวกับพวกข่าหรือ "บรู"และถือว่าเป็นเผ่าพันธุ์เดียวกับขอมหรือมอญเขมรถิ่นฐานเดิมของกะโซ่อยู่ที่เมืองมหาชัย ในแขวงคำม่วนและแขวงสุวรรณเขต ดินแดนลาวในปัจจุบัน พิธีกรรมสำคัญของไทยกะโซ่ คือ "โซ่ถั่งบั้ง" คำว่า "โซ่" หมายถึง พวกกะโซ่ คำว่า ถั่ง เป็นภาษาอีสานแปลว่า"กระทุ้ง"หรือกระแทก คำว่า"บั้ง "หมายถึง "บ้อง" หรือกระบอกไม้ไผ่ โซ่ถั่งบั้ง ก็คือการใช้กระบอกไม้ไผ่กระทุ้งพื้นดินเป็นจังหวะในพิธีกรรมประจำปีของชาวกะโซ่

กะโซ่เมื่อหลายร้อยปีก่อน Kha-soe tribesmen,100 year ago
ไทยกะโซ่อำเภอดงหลวง Thai Kha-soe tribesmen in Dong Luang District

Thai Kha Soe

The word " Tai Kha Soe" or in short " Soe" is derived from "Kha Soe" which means a group of Tai Kha, classified in the same tribe as Kha or Bur. They were belived to belong to the same ethnic group as those Khom or Mon-Khmer. Originally, Kha-Soe tribesmen lived in Mahachai District, Khammaun Province and Suvannakhet Province, Lao PDR. The important rite of Thai Kha Soe tribesmen is "Soe Tang Bang". "Soe" means Kha-Soe tribesmen. "Tang" means to tap or to knock. "bang" means bamboo stems. Soe Tang Bang is the annual rite in which the people use bamboo to tap or knock the ground rhythmically.

ไทยกะเลิง

ไทยกะเลิง คำว่า " กะเลิง " มาจากคำว่า ข่าเลิง เป็นข่าพวกหนึ่งอยู่ในตระกูลมอญ เขมร ภาษาข่าอยู่ในกลุ่มภาษา " ออสโตรอาเชียติค " ถิ่นกำเนิดกะเลิงอยู่ใน แขวงสุวรรณเขต ชาวกะเลิง มีผิวกายคล้ำ ผมหยิกอยู่ในกลุ่มชาติพันธุ์ "มองโกลอยด์"

กะเลิงเมื่อร้อยปีก่อน Kha Lerng women in the past (100 year ago)
The photograph was thken by a French in 1889
ชาวไทยกะเลิง อำเภอดอนตาล จังหวัดมุกดาหาร
Kalerah Tribesmen,Dontan District,mukdahan provine

Kha Lerng

The word "Kha Lerng" is derived from the word Khalerng which is agroup of Kha tribe in on Khmer family.Kha language is in the Austro Asiatic family.Originally,Kha Lerng tribesmen lived in Khammuan and Savannakhet provinces in Lao PDR. They have a dark skin and crept hair and belong to the Mongoloid ethnic.

ชาวไทยอีสานเมื่อ 50 ปีก่อน
Northeasten Thais, 50 years ago

ชาวไทยอิสาน

เป็นชาวไทยกลุ่มใหญ่ในจังหวัดมุกดาหารเช่นเดียวกับชาวไทย อิสาน ในจังหวัดอื่นๆ ในภาคอิสานหลายจังหวัด ชาวไทยอิสานได้สืบเชื้อสายต่อเนื่องกันมานานนับหลายพันปี นับตั้งแต่ขุนบรมปฐมวงศ์ของกษัตริย์เผ่าไทยสืบต่อกันมาตั้งแต่อาณาจักรน่านเจ้าและอาณาจักรล้านช้าง จนกระทั่งในสมัยกรุงศรีอยุธยาชาวไทยอิสานได้อพยพลงมาตามลำแม่น้ำโขง

เริ่มตั้งแต่ พ.ศ. 2231 (สมัยสมเด็จพระนารายณ์มหาราช) เมื่อท่านพระครูโพนเสม็ดนำชาวไทยอิสานส่วนหนึ่งซึ่งเป็นสานุศิษย์จากอาณาจักร ล้านช้างทยอยลงมาตามลำแม่น้ำโขงแล้วแผ่ขยายต่อไปตามลำน้ำชี, ลำน้ำมูล และลำน้ำอื่นๆ ซึ่งแยกออกจากแม่น้ำโขงแยกย้ายไปตั้งบ้านตั้งเมืองในสมัยกรุงธนบุรี ได้ตั้งเป็นเมืองต่างๆ ขึ้นเช่น เมืองมุกดาหาร เมื่อ พ.ศ. 2313 เมืองอุบลราชธานีพระตาพระวอเริ่มตั้งเมืองที่ดอน มดแดง เมื่อ พ.ศ.2314 เมือง สุวรรณภูมิ และเมืองร้อยเอ็ดเมื่อ พ.ศ. 2318 เมืองกาฬสินธุ์เมื่อ พ.ศ. 2336 เมืองขอนแก่นเมื่อ พ.ศ. 2340 ฯลฯ แล้วแยกเป็นเมืองอื่น ๆ อีกในภาคอิสาน

ไทยย้อ

เป็นกลุ่มชาติพันธุ์หนึ่งในหัวเมืองแถบลุ่มแม่น้ำโขง นิยมเรียกตัวเองว่า " ย้อ" ถิ่นฐานดั้งเดิมอยู่ในแคว้นสิบสองปันนาหรือยูนาน ในจังหวัดมุกดาหารมีไทยย้ออาศัยอยู่ที่ตำบลดงเย็น อำเภอเมือง จังหวัดมุกดาหาร

ชาวไทยย้อ ตำบลดงเย็น อำเภอเมือง จังหวัดมุกดาหาร
Tai Yor Tribesmen,Dong Yen Sub-Disrict,Muang District,Mukdahan Province

Thai Yor

Thai - Yor are tribesmen who lived along the Mekhong River.They called themselves "Yor". Originally, they lived in Sibsong Bhanna or Yunnan, In Mukdahan Province, Yor tribesmen live in Dong Yen Sub-district, Muang District.

ไทยแสก

ไทยแสก เมื่อ 50 ปีก่อน Thai saek,50 years ago

ไทยแสกคือคนไทยชาติพันธุ์หนึ่ง ซึ่งเดิมอยู่ที่เมืองแสก เมื่อ 100 ปีก่อน เมืองแสกอยู่ในเขตพระราชอาณาจักรไทย ใกล้ชายแดนเวียดนาม ซึ่งจะมี ภาษาและวัฒนธรรมเวียดนามปนอยู่ ผู้หญิงแสก แต่งกายแปลกกว่าชาวอีสานทั่วไป คือ การนุ่งผ้าซิ่น สองชั้นปล่อยชายผ้าซิ่นชั้นในแลบยาวออกมาเป็นเอกลักษณ์วัฒนธรรมดั้งเดิมของชาวแสก คือ "แสกเต้นสาก" หรือลาวกระทบไม้

Thai Saek Tribesmen

Thai Saek belong to an ethnic group of Thai people, originally, live in Saek Town 100 years ago. Saek Town was in the Kingdom of Thailand situated near the Vietnamese border.The Vietnamese culture and language casted their infuences on the Saek community. Saek women dress quite differently from I-sarn people in general. They wear double-piece pahsin with the longer tail of the inner piece which is there uniqueness. Their original culture is "Saek Ten Saak" or "Lao Kratopmai"

ไทยกุลา

คำว่า "ไทย กุลา" เป็นภาษพม่า แปลว่า คนต่างถิ่น กุลาคือพวกเงี้ยวหรือตองซู จากรัฐ ไทยใหญ่ ของพม่า เมื่อเดินทางมาค้าขายในภาคอีสาน ถูกตั้งชื่อให้ใหม่ว่า "กุลา" ซึ่งหมายถึงคนต่างถิ่น ผู้ชายกุลามีรูปร่างสูงใหญ่ชอบนุ่งโสร่งหรือนุ่งกางเกงขายาวกว้าง และมีผ้าโพกศีรษะตรงสูงในท้องถิ่นที่จังหวัดมุกดาหาร มีชาวกุลาอยู่ที่อำเภอหนองสูง

ชาวไทยกุลา Tai Kula

Thai Kula Tribesmen

The word "Kula" is in the Bermese language which means foreigner. Kula tribesmen are Ngeaw or longsue people from Thai Yai state in Myanmar. They travelled to l- sarn for trade. There for, they were call Kula which means foreigners. They are tall and big. They are foun of wearing long skirt (Sarong) or trousers with large and high turbans. In Mukdahan Province,they live in Nong Sung District.

ชาวผู้ไทยเมื่อ 70 ปีก่อน
Phu-Thai tribe 70 years ago

ชาวผู้ไทย

ถิ่นฐานดั้งเดิมของชาวผู้ไทยอยู่ในแคว้นสิบสองจุไทและแคว้นสิบสองปันนา ซึ่งเคยอยู่ในเขตของพระราชอาณาจักรไทยเดิมชาวผู้ไทยแบ่งเป็น 2 พวกคือ **1. ชาวผู้ไทยดำ** มีอยู่ 8 เมืองใส่เสื้อผ้าสีดำหรือสีคราม **2. ชาวผู้ไทยขาว** มีอยู่ 4 เมือง อยู่ใกล้ชิดกับชายแดนจีน นิยมแต่งกายด้วยเสื้อผ้าสีขาว รวมผู้ไทยดำและผู้ไทยขาว 12 เมือง จึงเรียกดินแดนส่วนนี้ว่า " สิบสองจุไท "